

H.M. Dronning Margrethe II's nytårstale

Taler

H.M. Dronning Margrethe II
Danmarks regent

Dato

31. december 2000

Sted

Christian 9. Palæ,
Amalienborg

Det er igen blevet nytårsaften. Vi har taget hul på det 21. århundrede; en tid, hvor mulighederne for at kommunikere forøges dag for dag. Blot ved at trykke på nogle knapper kan vi få forbindelse til andre mennesker i alverdens lande og på alle døgnets tider. Og vi kan følge med i og se, hvad der sker overalt i verden. Men bagved lurer ensomheden. For nok kommunikerer vi, finder nye bekendtskaber, holder forbindelsen ved lige med venner langt eller taler med familien uden at skulle ud af huset. De nye muligheder kan være gode og sjove redskaber, men i lutter begejstring over tidens tekniske fremskridt kan det ende med, at ingen får tid til at samle sig om noget, til at være sammen med nogen, til at være noget for andre.

Den virkelig givende samtale mellem to eller flere, det egentlige nærvær, det kan teknikken ikke klare. Vi kan ikke sidde bag hver sin skærm og tie sammen.

Netop ved jule- og nytårstid kan ensomheden føles allersværest, for der er ikke meget tilbage af det gamle familiemønster, hvor man uden videre kunne regne med at 'skulle hjem til jul'. Familierne er blevet så små, eller de er splittet op, og det er snart længe siden, familien - slægten - var tilværelsens faste holdepunkt. Der var engang, da generationerne følte en langt mere forpligtende tilknytning til hinanden. Familien var et fællesskab, hvor der var brug for alle - og plads til alle. Den var rammen; og sammenholdet gav tilværelsen indhold. Enhver måtte yde sit for, at det hele kunne hænge sammen; det gav selvværd og tryghed; og man vidste, at der stadig var plads til en, når kræfterne begyndte at svigte. Lige

let var det vel heller ikke altid, hvor kårene var små eller gemytterne vanskelige; men mon ikke familiens bånd alligevel var mindre snærende dengang, end ensomheden er det i dag?

Når vi er i nød, er det de kendte ansigter vi trænger til at have omkring os. Når vi vil lette vores hjerte eller have gode råd, har vi brug for en, der kender os, en der vil lytte, og som kan give støtte og hjælp, selv hvor problemerne ikke umiddelbart lader sig løse. Mod ensomheden hjælper kun menneskeligt nærvær. Det er ikke noget, vi kan overlade til andre, til det offentlige; det er et ansvar, vi har over for hinanden.

Til alle tider har der været enspændere, folk som valgte at kappe familiebandene, hvor uforståeligt det end måtte synes; men storbyensomheden, som man kunne kalde den, den ensomhed, som i dag ikke begrænser sig til livet i byerne, den trives i det skjulte; den rammer så mange. Den kan have forskellige årsager, men dybest set tror jeg, den kommer af det svage familiemønster. Den, der falder uden for familiens snævre kreds, er ikke længere nogens ansvar. Tidligere lå der i selve familien kræfter gemt, som kunne samle dem op, der var ved at falde af vognen, og en styrke som kunne hele, hvad der var ved at gå i stykker, blot ved at være der.

Vi lever et liv, som giver meget lidt plads til den omsorg, tidligere generationer kunne yde hinanden, og jeg er ikke den, der ved, hvordan vi skal løse det problem. Men lad os i det mindste se det i øjnene, så at vi ikke galoperer ind i det 21. århundrede uden at skænke det en tanke.

For mig og min familie har det år, der nu er gået, budt på mange glæder; men vi har også oplevet en stor sorg. Min moder, dronning Ingrid, døde en novemberdag da solen gik ned. Den uforbeholdne varme og kærlighed, alle danske viste hende gennem hele hendes liv, glædede min moder til det sidste og fyldte hende med taknemmelighed. Som hendes nærmeste følte vi os omsluttet af samme varme og omsorg; for det var, som om hele Danmark ville vise os, at de var vores familie.

Den dag samlede os alle og gav os midt i sorgen så uendeligt meget. Vi, hendes tre døtre, prinsesse Benedikte, dronning Anne-Marie og jeg, prins Henrik og hendes to andre svigersønner og alle hendes børnebørn må af hjertet takke for de gode ord og tanker, der kom til udtryk, og for blomster og levende lys i mørket. Det har støttet og glædet os midt i sorgen; det vil vi aldrig glemme.

I løbet af det år, der er gået, har mange måttet opleve, at et elsket menneske er borte; for hver især ønsker jeg, at sorgen ikke må lamme dem, men at de må finde hjælp til at komme videre; ikke for at glemme, men for at huske.

Selv om min moder kom fra et andet land, blev hun fortrolig med hele Danmark og kom til at holde af hver plet i landet; men en egn fik hun et særligt forhold til: Sønderjylland. Den kærlighed gav hun videre til os alle i sin familie; den vil vi heller ikke svigte i årene, der kommer.

I sommer kunne Prinsen og jeg besøge både Færøerne og Grønland; også dér fulgte dronning Ingrids tanker os på rejsen, og vi følte klart de nære bånd, som knyttede både hende og os til begge folk. Med mine og Prinsens nytårsønsker

for Grønland sender også Kronprinsen sin særlige hilsen til alle, men først og fremmest til Qaanaaq. Jeg véd at de mennesker, han der lærte at kende, har gjort et uforglemmeligt indtryk på ham. Til Færøerne går Prinsens og mine, nytårsønsker med en tak for den modtagelse, vi fik, og den gæstfrihed, der blev vist os; det varmede og glædede os meget.

Jeg sender mine nytårsønsker til alle i forsvaret, i beredskabet og ved politiet med en tak for deres gode indsats i det forløbne år, både herhjemme og i udlandet. Mine tanker og nytårsønsker går til alle danske, der må fejre nytår langt fra hjemmet, og til deres familier, som må savne dem netop i denne tid. Også til de mange, der er rejst ud for at slå sig ned uden for Danmark, og til de danske syd for grænsen sender jeg mine ønsker om et godt nytår. Men jeg tænker også på dem, der er kommet hertil, og for hvem livet i Danmark er et liv i et fremmed land under uvante forhold; måtte de også få et glædeligt nytår.

I aften skal der lyde en særlig tak til alle, der enten som en del af deres arbejde eller helt spontant tager den udfordring op: at være noget for andre. Uden deres hjertelag blev livet fattigere for os alle. Men lad os ikke glemme, at det er en udfordring, som i virkeligheden kalder på enhver af os; den må vi også selv tage op. Lad det være vores nytårsforsæt.

Jeg vil slutte med at takke for det år, der er gået, for alle de gode smil og venlige ord, som har fulgt mig og min familie igennem alle årets dage. Lad os ønske hinanden godt nytår i håbet om, at det nye år vil bringe fortrøstning og livsmod til alle. Jeg ønsker alle et godt nytår.

GUD BEVARE DANMARK

Tags

Kongehuset, Nytårstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/dronningens-nytaarstale-2000>